

La classe d'Stanley Clarke

El baixista de Filadèlfia obre el Vijazz Penedès amb el seu joveníssim grup

El Banc Sabadell Vijazz Penedès de Vilafranca va inaugurar-se ahir 3 de juliol amb la classe d'**Stanley Clarke** i tres alumnes avantatjats, joveníssims i impetuosos. Va ser el tret de sortida a un cap de setmana en què jazz, vins i caves conflueixen i s'alimenten a la capital de l'Alt Penedès.

Stanley Clarke, durant la seva actuació a Vilafranca del Penedès Foto: Banc Sabadell Vijazz Penedès

No hi ha gaires festivals que hagin aconseguit crear-se una imatge pròpia i característica. La del Vijazz està clara: rius de gent circulant equipada amb copes de vi pel casc antic, entre el càlid escenari de la plaça Jaume I i la rambla de Sant Francesc, on un altre escenari conviu amb els estands i els espais on es van fent sessions de maridatge i activitats paral·leles.

Aquest divendres, quan **Stanley Clarke** i els seus músics van pujar a l'escenari les cadires que ocupaven la plaça de Sant Jaume i les escales de la basílica de Santa Maria ja eren plenes des de feia una hora. Així és que el músic de Filadèlfia, una de les grans figures del jazz-rock forjat als anys setanta del segle passat, va anar per feina. Va agafar el baix elèctric i amb una introducció de nervi funky va convidar els seus tres joves acompanyants -el pianista georgià **Beka Gochiashvili**, el teclista de Los Angeles **Cameron Graves** i el bateria de Dallas **Michael Mitchell**- a anar-se endinsant en una carrera vertiginosa de ritme i melodies accelerades. Atenció! Aquests tres músics tenen 19, 20 i 20 anys respectivament! Fent conya al seu costat, **Clarke** va presentar-se com a **Louis Armstrong** i va dir que ja tenia cent anys.

Michael Mitchell, pura energia Foto: Banc Sabadell Vijazz Penedès

Al segon tema, **Clarke** ja va aparcar el baix elèctric i va asseure's en un taburet per abraçar el contrabaix, l'instrument que presidiria la major part del concert. Amb el contrabaix, el músic va deixar de banda el seu vessant més funky i jazz-rock per abraçar textures més ambientals, líriques i coloristes, sovint emmirallades en l'exuberància de la música brasilera. Són aquests tons els que predominen al seu darrer treball, *Up* (Mack Avenue, 2014), on tan aviat recrea les platges carioques a "Brazilian Love Affair" com agafa l'arquet per fregar les cordes a "La canción de Sofía".

Ara bé, que **Stanley Clarke** deixés una mica de banda el seu cantó més funky no vol dir que el concert no tingués intensitat. És difícil no tenir intensitat quan hi ha un bateria com **Mitchell**, capaç de percutir els plats amb la força d'una piconadora. Al seu costat **Gochiashvili** també va lluir-se amb solos martellejants i calòrics, mentre el teclista **Graves** aportava un cert contrapunt amb veus ara de flauta, ara de vibràfon, i amb més sentit melòdic. Quina classe tan ben avinguda, aquesta.

Ja al final, el mestre **Clarke** va tornar a agafar el baix elèctric per tancar la festa amb el riff poderós i les frases discotequeres d'"School Days", un dels temes totèmics del jazz-fusió i la seva composició més emblemàtica (diu que el músic va començar a tocar el baix perquè va arribar tard a classe de música i ja no quedava cap altre instrument...). Mentrestant, **Dani Nel-lo** i **Ivan Kovacevic** s'anaven preparant a la rambla de Sant Francesc per continuar amb la festa i el vi en companyia de la **Barcelona Big Blues Band**.

Aquest dissabte 4 de juliol, el Banc Sabadell Vijazz Vilafranca continuarà amb les actuacions entre altres del **Kurt Elling Quintet** i **The Bad Plus** amb **Joshua Redman**, mentre que diumenge 5 de juliol encara hi haurà l'oportunitat d'escoltar els inclassificables **Ibrahim Trio** i, finalment, un altre trio inquiet i heterodox, el que encapçala la teclista **Hiromi**.

Ambient durant el concert a la plaça Jaume I Foto: Bernat Almirall / Banc Sabadell Vijazz Penedès